

КАРЛ МАЙ ИБН ЕЛ' АМ

Превод от немски: Веселин Радков, 1979

chitanka.info

Дълга верига от араби и негри се движеше по Вади Саламат към възвишенията на Джебел марра. Арабите бяха от племето хабание, а негрите от племето фори. Всички тези черни или тъмно кафяви мъже яздеха магарета, защото в Судан не е разпространен „корабът на пустинята“ — камилата.

Начело яздеше храбрият Ракабес Сераф, което означава „врат на жираф“; беше получил това име поради необикновената дължина на врата си. Той беше пратеник на Махди^[1] и сега водеше отряда си при войските на неговия зет, известния Шех ел Обеид.

Поради нощния хлад керванът беше тръгнал на път още преди изгрев слънце; беше тъмно и правоверните не бяха казали още утринната си молитва.

Ето че Ес Сагир-Малкият, подкара животното си и се изравни с водача. Беше получил името си благодарение на ръста си — бе висок колкото джудже, но беше известен като храбър мъж и яздеше единствения кон в кервана, един от онези прочути гарбани, които са били докарани на изток през езерото Чад.

— Виж! — каза той, като посочи напред, където между извисяващите се скалисти височини се беше показала една по-светла ивица от небето, — скоро ще се зазори, настъпва времето, когато Саба-бей е най-гладен. Няма ли да бъдем предпазливи и да спрем да лагеруваме, докато той отново отиде да спи? Саба-бей е едно от имената на лъва. Населението от онези райони се страхува да назове на глас името на лъва. Всеки си мисли, че така животното ще чуе и ще бъде привлечено. Ето защо Ра-каб ес Сераф направи предупредително движение с ръка и тихо отговори:

— Дахел Аллах — за бога! Не говори така високо, иначе Господарят на земетресението ще дотича и ще ни свали и двамата от седлата! Може би леговището му е някъде наблизко, затова трябва да преминем с животните си тайно. Кажете на хората, че не бива да вдигат никакъв шум и че трябва да се помолят, като кажат първите думи на четиридесет и осмата сура^[2]!

Ес Сагир предаде заповедта му и скоро всяка уста мълвеше: „Наистина, предопределена ти е голяма победа, за да ти прости бог греховете и да те споходи милосърдието му и да ти посочи верния път и да ти помага със своята могъща закрила.“

Така керванът се движеше напред по възможност най-безшумно. Бреговете на безводната сега река отново се бяха стеснили. Изкачваха се стръмно нагоре, а напред образуваха остър завой, като по този начин пречеха на видимостта.

Внезапно се разнесе онзи дълбок рев, който започва с хъркане, после бързо се засилва до страшен рев, след което заглъхва постепенно като шумът на далечен гръм — това беше ревът на лъв. Арабите го наричат „рад“, което означава гръм, а самият лъв е получил името „Господарят на земересението“.

Всички хора и животни потрепераха.

— Аллах акбар, Аллах керим — Аллах е велик, Аллах е милостив! — разнесоха се викове отвсякъде. — Кавам, кавам — бързо, бързо, препускайте в галоп!

В следния миг ездачите се понесоха в кариер, така че товарните животни, които се намираха при кервана, едва успяха да ги последват. Ревът на лъва беше събудил многократно ехо и сега не можеше да се разбере точно откъде беше дошъл: дали отпред или отзад, или от някой от двата стръмни скалисти бряга.

След като бягащите ездаци оставиха завоя на реката зад себе си, бреговете отново се раздалечиха, а отпред, където левият бряг се снишаваше, заискриха първите лъчи на утринната зора. Това е времето на фадшр, първата молитва, която не се пропуска от никой истински правоверен, нито пък може да се отложи за по-късно. Ето защо Ракаб ес Сераф спря животното си въпреки големия страх, който беше обхванал всички, и извика със силен глас:

— Хай алас сал ах — молете се! Еш шемс, светлината на деня, започва да възлиза. Отдайте почитта на Аллаха, който я е създал, както е създал и нас!

Той скочи от магарето, а другите последваха примера му. Коленичили на земята с лице обърнато към Мека, направи движение с ръцете си, като че ли ги миеше и започна високо да изговаря първата сура от корана, а другите повтаряха след него.

Животните стояха наоколо и пръхтяха, товарните животни се бяха събрали близо до бодливи мимозови гъсталаци, растящи в подножието на левия бряг, където излизаше тясна странична клисура измежду скалите. Бяха изключително неспокойни и трепереха под

тежките си товари, нещо, което не беше забелязано от благочестивите и усърдни богомолци.

Молитвата се разнесе от гърлата на многогласния хор:

„В името на всемилостивия бог! Хвала и слава на бога, господаря на света, всемилостивия, който ще властвува на съдния ден. На тебе искаме да служим и на тебе искаме да се помолим, да ни посочиш правия път, пътят на онези, които са огрени от твоето милосърдие, а не пътя на онези, на които ти си разгневен и не...“

Коленичилите хора не можаха да продължат молитвата си. Още в началото в споменатия мимозов гъсталак се беше размърдало нещо и сега, в този миг, от непосредствена близост се разнесе отново ужасен рев, но този път не беше единичен, а излизаше от гърлата на няколко лъва.

За един миг се възцари абсолютна тишина. Хората се бяха сковали от страх. Негърът Ер Рих пръв скочи от земята и завика:

— Ма уна, ма уна, мадад — помощ, помощ! Бягайте, бягайте!

Той побягна. Но ето, че се разнесе гръмовитият глас на водача на кервана Ракаб ес Сераф:

— ... и не пътя на заблудените!

Като истински мюсюлманин, който вярва в предопределението на съдбата, той довърши молитвата си въпреки голямата опасност и примерът му подейства така, че всички повториха думите му. Наистина това не стана в смирено спокойствие, а докато скачаха и тичаха панически един през друг.

Този страх беше напълно оправдан, защото огромен лъв се беше хвърлил върху едно от товарните магарета с мощен скок; беше го съборил на земята и шумно прегриза врата му с едно единствено стисване на челюстите. Една лъвица, която почти не му отстъпваше по мощните си размери, скочи върху друго магаре, което се беше опитало да ѝ избяга с отчаян скок. В същия миг от храстите се показа друг по-млад лъв, но вече напълно порастнал, който избираше жертвата си застанал в горда и самоуверена стойка, нададе дълбок предизвикателен рев. Зад него друга млада, но едра лъвица се промъкваше към едно товарно магаре, което от страх тичаше право към опасността и бе навлязло вече в гъсталака.

Подобна беше и съдбата на страхливия негър Ер Рих. Той тичаше като побеснял право към стария лъв, при което бе ритнат от

едно магаре в гърдите толкова силно, че се строполи на земята; магарето хвърляше силни къчове и беше запратило на земята целия си тежък товар. В следния миг лъвът се хвърли върху негъра.

Перото е безсилно да опише дивата сцена, която се разигра в този момент. Хората и животните тичаха безредно един през друг. Който имаше глас, викаше, крещеше, ревеше, вайкаше се и пищеше с всички сили. Обитателите на южните страни не са така хладнокръвни и нямат онова присъствие на духа, което имат северняците. За тях е нечувано и неприятно, един единствен човек да застане храбро и уверено със сигурна пушка в ръката срещу царя на животните, както са постъпвали прочутите ловци на лъвовете Жул Жерар и Гродън Къминг. А на всичко отгоре хората от кервана бяха въоръжени само със стари кремъклии и пушки с фитили, което беше свършено недостатъчно срещу такива животни.

Само двама души не бяха загубили самообладание: това бяха храбрият Жирафски Врат и Ес Сагир. Малкият скочи на коня си, за да могат всички да го виждат, и извика със силен глас:

— Не бягайте, мъже, герои! Спрете подлечи, страхливци, кучета! Вземете оръжията си, любимци мои, храбреци, нещастници! Стреляйте по Ибн ел' ам! Той е дошъл с жена си и двете си деца, за да ни изяде заедно с нашите магарета. Аллах йенарл еш шейтан — Аллах, прокълни дявола!

Ибн ел' ам означава „братовчед по бащина линия“. Така се нарича лъва, когато хората се боят да произнесат истинското му име.

Малкият се понесе в галоп към стария лъв, скочи от коня си, насочи цевта на пушката си право в окото му, тъкмо в момента, когато той разтрошаваше главата на негъра, натисна спусъка и светкавично отскочи далеч настрана. Мощното животно потрепера, остана кратко време неподвижно, след което падна настрана и изпъна крайниците си — беше мъртво.

Разнесоха се неописуеми ликуващи викове. Примерът на Малкия подейства. Бягащите се събраха и се приготвиха за нападение.

— Ибн ел' ам е мъртъв! Хамдулилах — слава на Аллах! — завикаха хората. — Убийте жената и децата му! Застреляйте цялата пасмина!

Забутаха се един друг напред, фитилите започнаха да димят, затрещяха изстрели, засвириха куршуми. Разбира се, че от двадесет

куршума улучваше само един, но всички бяха обхванати от войнствено настроение, а и нали вярваха, че Аллах е предопределил съдбата на всеки един в книгата на живота. С други думи всички се държаха храбро. Борбата беше обаче наистина ужасна. Много от хората бяха убити ОТ Животните, мнозина бяха ранени по-тежко или по-леко, но най-сетне всички лъвове лежаха мъртви на полесражението, с множество куршуми в телата си. Никой от нападателите — с изключение на Ес Сагир, Малкият не можеше да каже с положителност, че някой от лъвовете е умрял от неговия куршум; изглежда, че жената и децата на „братовчеда по бащина линия“ бяха издъхнали от загуба на кръв, вследствие на многобройните си рани.

Сега победителите се нахвърлиха върху победените, започнаха да ги дърпат, да ги ритат, плюеха ги и ги наричаха с всевъзможни обидни прозвища, на които арабският език е така богат.

Мъртъвците бяха затрупани с камъни, за да не бъдат разкъсани от Ел Бюдш, огромният брадат лешояд, а ранените бяха превързани. Кожите на трите лъва бяха нарязани на много парчета, така че всеки от победителите можеше да получи по едно парче за спомен. Обаче Ес Сагир получи цялата кожа на Ибн ел' ам, защото го беше убил сам. Това беше голям трофей, под чиято тежест неговото товарно животно започна здравата да се поти. Другите нямаха такъв товар.

Когато по-късно керванът пристигна на местоназначението си, това приключение беше разтръбено надлъж и нашир. Когато Махди Мохамед Ахмед чу за него каза: „Този негър Ер Рих^[3] е бил като въздуха — страхлив и готов бързо да избяга. Трябвало е да умре, защото не е довършил молитвата си. По време на Страшния съд той ще падне от моста на изпитанието право в ада. Но Ракаб ес Сераф е храбър водач: Ще го повиша в мюлазим^[4]. А героят Ес Сагир е дребен на ръст, ала смелостта му е голяма. Той ще стане мой телохранител и ще получи почетното име Абу ел бундукийя, Баща на пушката, и ще го носи, докато Аллах го извика при себе си. Фи аман Аллах — Аллах да го пази!“

---

[1] Махди — (1844–1885) „суданския Мохамед“, оглавил освободителното движение на народите от Източен Судан, като удържал ред победи срещу турските, египетските и английските войски. Б. пр. ↑

[2] Сури — (араб.) главите на корана. Б. пр. ↑

[3] Ер Рих — (араб.) вятър. ↑

[4] Мюлазим — (араб.) лейтенант. Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.